

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Un celler de passions i sang

La història. Vigo i Jerez de la Frontera, 1998 i 1958. Isabel, becària de comunicació, entra a 'El Faro de Vigo' per redactar esqueles, en rebre'n una dedicada a una tal Lucia, morta ja fa 40 anys, decideix investigar...

Les formes. Muntar drames tràgics amb 'duende', sabor a terra seca i vinyes assaonant-se a la llum del sol canicular i de la lluna misteriosa, per força ens remeten a l'uni-

vers apassionat del millor Federico Garcia Lorca. A la manera d'unes 'Bodas de sangre' post-modernes, decantades i de telesèrie sabatina, 'El verano que vivimos' reviscola un d'aquells fulletons d'antany, quan la tele agafava el relleu a la ràdio. Amb un guió que viatja

del present al passat i viceversa, cuinat per 5 guionistes 5, els arravataments passionals de l'arquitecte Gonzalo i la gaditana Lucia, núvia d'Hernán, propietari i amic de l'arquitecte que li ha de construir el celler familiar, són d'un previsible fatalista. En aquesta confiança en que l'espectador està al capdavant de l'acció, el director Carlos Sedes (A Coruña, 47 anys) s'entreté en capturar imatges (massa) sovint pròpies d'un publi-reportatge vitícola. Amb

semblant objectiu visual, la càmera de Jacobo Martínez edulcora amb ocres i lavandes les vicissituds de la parella protagonista i d'aquell estiu que van viure amb plenitud. Per la seva part, la banda sonora de Federico Jusid acobla, potenciant-les, cadascuna de les etapes d'aquesta tragèdia romàntica. Amb tot, alguna cosa grinyola. És sabut que l'eficàcia dramàtica de qualsevol film

radica en la coherència del càsting, escollint la tipologia de l'interpret en funció del personatge. Aleshores, costa veure la madrilenya Blanca Suárez en el rol de Lucia, fora de lloc i del temps (som al 1958) i amb un seu 'look' tirant a nòrdic. Que això són estereotips caducs? Potser. Però en un melodrama

tan clàssic i disciplinat com 'El verano que vivimos', els tòpics són intocables. 'Ozú, mi arma!'

El fons. Les passions són ingovernables, i sovint, punyeteres.

La imatge. Lucia i Gonzalo en plena èxtasi eròtica ballant sota la pluja i damunt la furgoneta.

La frase. "El tiempo es infinito, no se detiene", que avisa Gonzalo. Ni tampoc no es recupera mai.

La recomanació. Un banquet opípar per als amants de les passions traïdores.

'El verano que vivimos'

Director:

Carlos Sedes.

Intèrprets: Javier

Rey, Blanca

Suárez, Giomar

Puerta, Carlos

Cuenca, Manuel

Morón. Espanya

2020. 119'.

JCA Alpicat.